ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **N. T. N.**, zast. JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2021, č. j. 3 A 200/2018-62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2018, č. j. MV – 76052 - 4/SO - 2018; tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti správnímu rozhodnutí, kterým mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále zákon o pobytu cizinců) a stanovena 30 denní lhůta od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

[2] Stěžovatel pobýval na území České republiky od 2. 9. 2008 na základě povolení k trvalému pobytu. Na základě oznámení o zahájení trestního řízení ze dne 24. 1. 2018 bylo ex offo zahájeno řízení dle § 46 odst. 1 správního řádu ve věci zrušení povolení

k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že stěžovatel opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek.

[3] Podle opisu z rejstříku trestů ze dne 24. 1. 2018 stěžovatel byl na území republiky dvakrát soudně trestán. Poprvé byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 8. 2013, sp. zn. 31 T 29/2013, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2014, sp. zn. 5 To 57/2014, odsouzen za zločin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, za který mu byl uložen trest odnětí svobody ve výměře 15 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 30 měsíců a trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Podruhé byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 6. 2015, sp. zn. 2 T 27/2015, odsouzen za sbíhající se pokračující trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákoníku za přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku a pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 za které mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody 3 let podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 5 let za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 8. 2013, sp. zn. 31 T 29/2013, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu, a trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty.

[4] Dne 21. 3. 2018 prvostupňový orgán vyzval stěžovatele k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že má možnost ve lhůtě 7 dnů od doručení vyrozumění nahlédnout do správního spisu. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 26. 3. 2018; dne 28. 3. 2018 při nahlížení do spisu byla prvostupňovému orgánu doložena plná moc zástupce, který uvedl, že se k věci vyjádří do 30 dnů; to neučinil.

[5] Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2018 č. j. OAM-205-17/ZR-2018, prvostupňový orgán stěžovateli zrušil platnost povolení k trvalému pobytu a stanovil 30 denní lhůtu k vycestování z území republiky. V odůvodnění blíže popsal jednotlivé skutky podle obou odsouzení a uvedl, že úmyslnou trestnou činností páchanou opakovaně a po dlouhou dobu došlo k závažnému způsobu narušení veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců; nejednalo se přitom o ojedinělé odsouzení, nýbrž o souhrn opakované trestné činnosti, u níž nelze a priori vyloučit recidivu. Správní orgán při rozhodování vycházel z dostupných evidencí Cizineckého informačního systému, centrálního registru obyvatel a spisového materiálu, a zjistil, že stěžovatel je svobodný, bezdětný, na území nemá žádné české rodinné příslušníky, podle obsahu žádosti o povolení trvalého pobytu nemá žádné sourozence a oba jeho rodiče žijí ve Vietnamu; dospěl k závěru, že rozhodnutí proto nemá nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Dále uvedl, že stěžovatel je na území republiky od roku 2006 hlášen na ubytovně v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi, kde ale nebydlí 5 let a pobývá v Praze, aniž by změnu místa bydliště ohlásil; v ČR žije od roku 1995 původně za účelem podnikání, které neprovozuje, není držitelem žádného platného oprávnění, není zapsán v žádném jiném rejstříku, seznamu či evidenci. Na území ČR není vlastníkem žádné nemovitosti, bylo s ním zahájeno několik exekučních řízení kvůli dluhům. Mimo ČR žil do svých 34 let, což je po větší část jeho života, proto nemohl ztratit vazby ke své domovské zemi. Podle trestních rozsudků se pohyboval ve vietnamské komunitě v tržnici SAPA, s krajany se dopouštěl závažné trestné činnosti nebo je k ní využíval; to nesvědčí o jeho řádné integraci v hostitelském státě. Rozhodnutí ani z tohoto důvodu nelze považovat za nepřiměřený zásah do jeho rodinného

a soukromého života. Správní orgán podotkl, že v daném případě bylo rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu, po osvědčení si může stěžovatel opětovně zažádat o nové pobytové oprávnění. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, k němu připojil smlouvu o nájmu bytu ze dne 22. 5. 2018 a potvrzení gymnázia o studiu A. H.

[6] Žalovaná odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí prvostupňového orgánu, s nímž se ztotožnila, konstatovala, že stěžovatel opakovaně narušil závažným způsobem veřejný pořádek, podle obsahu spisového materiálu se dopustil opakovaně protiprávního jednání, kterým došlo k ohrožení zájmů České republiky a jednalo se o narušení veřejného pořádku s vysokou mírou škodlivosti jednání, jak rovněž konstatoval v případě prvního odsouzení i trestní soud ve svém rozsudku. V druhém případě pak o míře závažnosti jednání stěžovatele svědčí i trest uložený v maximální možné výši. Závažnost narušení veřejného pořádku lze spatřovat v samotném druhu narušení veřejného pořádku, i ve skutečnosti, že se stěžovatel dopouštěl protiprávního jednání opakovaně po delší časový úsek, vědomě a dobrovolně. Žalovaná se ztotožnila s prvostupňovým orgánem i v otázce posouzení možného zásahu do soukromého a rodinného života; ze spisového materiálu nevyplývá, že by stěžovatel měl na území rodinné příslušníky, či se na území nacházely osoby na něm závislé. Podle žalované není ve veřejném zájmu, aby na území pobývala osoba, která opakovaně narušila závažným způsobem veřejný pořádek. Zrušení trvalého pobytu a s tím spojená povinnost vycestovat z území zajisté může představovat určitý zásah do života účastníka, nicméně v tomto případě jednoznačně převažuje veřejný zájem nad zájmem jednotlivce a možný zásah do života účastníka nebude nepřiměřený důvodům, které vedly ke zrušení jeho trvalého pobytu na území. K námitce, že zrušením trvalého pobytu stěžovatele, který pobývá na adrese Ch. 1371, P. 4 spolu s A. H., nar. X, občanem České republiky, k němuž vykonává povinnost odpovídající rodičovské a vyživovací, dojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, žalovaná uvedla, že ze spisového materiálu nevyplývá, že stěžovatel je otcem jmenovaného a že má vůči němu rodinné vazby či jakoukoli vyživovací povinnost; podotkla, že jmenovaný je zletilý, může na území ČR vykonávat výdělečnou činnost, dodala rovněž, že stěžovatel v průběhu řízení žádné skutečnosti ohledně možného zásahu do soukromého a rodinného života nedoložil, žádné důkazy na podporu svého tvrzení nepředložil; v odvolání pouze tvrdil ničím nepodložené vazby se jmenovaným a možný zásah do jeho, resp. svého soukromého a rodinného života.

[7] **V žalobě** namítl stěžovatel nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované pro rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, nedostatečně zjištěný skutkový stav podle § 3 správního řádu, porušení § 2 správního řádu, § 77 odst. 2 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců pro nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života A. H., který je součástí rodiny stěžovatele, stěžovatel mu poskytuje materiální i sociální zázemí. Namítá, že není ke jmenovanému v postavení sponzora, nýbrž otce; pouhé zasílání finanční prostředků nemůže nahradit rodičovský vztah ke jmenovanému. Namítá, že správní orgány se nezabývaly všemi hledisky pro posouzení přiměřenosti dopadů na jeho osobu, jeho rodinné příslušníky ani osoby v obdobném postavení, jak je vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 3 Azs 240/2014-37 a č. j. 5 As 102/2013-34.

[8] **Městský soud** nařídil ve věci jednání, na němž stěžovatel setrval na své argumentaci uvedené v žalobě, nad rámec žalobního bodu zástupce stěžovatele při jednání opakovaně zdůrazňoval otcovský vztah stěžovatele k A. H., studentovi VŠE. Na podporu svých

tvrzení předložil při jednání dvě aktuální potvrzení Vysoké školy ekonomické o studiu; první, ze dne 7. 9. 2021, osvědčuje, že na uvedené škole jmenovaný studuje od školního roku 2019/2020 do školního roku 2021/2022 a druhé, nedatované, osvědčuje, že jmenovaný navštěvuje tuto školu v zimním semestru 2021/2022. Zástupce stěžovatele též nově zmiňoval problémy týkající se získání požadovaného pobytového oprávnění.

[9] Městský soud před vlastním vypořádáním žalobní námitky zdůraznil, že soud ve správním soudnictví zkoumá skutkový i právní stav toliko ke dni vydání napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy ke dni rozhodování žalované. Poznamenal, že řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení, nelze proto úspěšně uplatňovat další skutečnosti, které vyjdou najevo následně. Soud nepokračuje ve správním řízení jako tzv. třetí instance, nýbrž jen kontroluje, zda rozhodnutí správního orgánu je v souladu s právem a zda správní orgán v souladu s právními předpisy správně zjistil skutkové okolnosti relevantní pro rozhodnutí k době vydání napadeného rozhodnutí, což v daném případě je ke dni 14. 8. 2018.

[10] Městský soud ve vztahu k dílčí námitce porušení § 68 odst. 3 správního řádu, § 3 správního řádu, § 2 správního řádu, § 77 odst. 2 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, uvedl, že vzhledem k dispoziční zásadě není možné, aby stěžovatel předmět soudního přezkumu vymezil nekonkrétními odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalované, jež měla spočívat ve skutečnosti, že správní orgány neučinily zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života stěžovatele, jeho rodinných příslušníků či osob v obdobném postavení, soud neshledal.

[11] Městský soud konstatoval, že pro účely posouzení kritérií uvedených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba, aby účastník řízení poskytl veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Žalovaný i prvostupňový orgán dle městského soudu porovnávali zájem na ochraně zákonem chráněných veřejných zájmů, které stěžovatel svým jednáním porušil, s faktickým dopadem na jeho soukromý a rodinný život. Závěr o tom, že v daném případě nebude zásah do života stěžovatele nepřiměřený důvodům, které vedly ke zrušení jeho trvalého pobytu na území, je logický a odpovídající zjištěnému skutkovému stavu v návaznosti na obsah spisového materiálu. Správní orgány vzaly v potaz rodinné vazby stěžovatele tak, jak je sám tvrdil, a na základě skutečností obsažených ve správním spisu, z něhož se podává, že stěžovatel je svobodný a bezdětný; ze spisového materiálu nevyplývá, že by měl na území České republiky nějaké rodinné příslušníky. Dle městského soudu správní orgány oprávněně vycházely z toho, že jeho zdravotní stav odpovídá běžnému zdravotnímu stavu muže středního věku, a nebrání zrušení povolení k trvalému pobytu a případnému vycestování. Městský soud shodně s žalovanou dospěl k závěru, že ve vztahu k důsledkům žalobou napadeného rozhodnutí a k intenzitě porušení veřejného pořádku je veřejný zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu větší, než dopad do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[12] K dílčí námitce, že správní orgány pominuly posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života A. H., který je podle stěžovatele závislý jak materiálně, tak sociálně

na zázemí, kterému mu stěžovatel poskytuje, městský soud konstatoval, že se žalovaná zabývala přiměřeností zásahu do soukromého života stěžovatele i ve vztahu k této osobě a na straně 9 napadaného rozhodnutí v reakci na odvolací námitku se s touto otázkou vypořádala. Městský soud zmínil, že stěžovatel v řízení před prvostupňovým orgánem netvrdil a ani nedoložil, že by měl k nějaké osobě rodinný vztah, a to ani ke jmenovanému, ačkoli v protokolu o nahlédnutí do spisového materiálu a vyjádření účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 28. 3. 2018 pod č. j. OAM-00205-16/ZR-2018 uvedl „*vyjádřím se do 30ti dnů datovou schránkou*“. Správnímu orgánu však žádné vyjádření, tvrzení ani důkazy neposkytl. V daném případě si proto stěžovatel po seznámení se spisem nejpozději dne 28. 3. 2018 musel být vědom, že o osobě jmenovaného správní spis neobsahuje žádné informace. Prvostupňový orgán proto dle městského soudu nepochybil, když se vztahem stěžovatele a A. H. nezabýval, jmenovaný mu nebyl ze žádných podkladů ani znám; rovněž žalovaná nepochybila, když konstatovala, že ze spisového materiálu nevyplývá, že stěžovatel je otcem A. H., nemá vůči němu žádné rodinné vazby, tedy nemá vůči této osobě ze zákona stanovenou vyživovací povinnost, nadto je jmenovaný již osobou zletilou a může tedy vykonávat výdělečnou činnost. Žalovaná dle městského soudu zcela správně uzavřela, že vzhledem k tomu, že vazby na A. H. nebyly ze strany stěžovatele prokázány a zrušením trvalého pobytu stěžovatele by ke zpřetrhání tvrzených vazeb ani nedošlo, nebude zrušení trvalého pobytu znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

[13] Městský soud též zmínil, že k žalobě doručené soudu dne 18. 9. 2018, stěžovatele až dne 21. 6. 2021 připojil: 1) rodný list A. H. vystavený dne 26. 11. 2019, jeho matkou je T. H. H. T., občanka Vietnamu, 2) kopii znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví genetika, ze dne 12. 11. 2018 o tom, že stěžovatel na základě výsledků analýzy DNA je biologickým otcem jmenovaného za podmínky, že „*[t]oto tvrzení je platné za předpokladu, že vyloučíme možnost, že biologickým otcem by mohl být také přímý příbuzný zde stanoveného biologického otce (například jeho bratr či jednovaječné dvojče)*“, 3) kopii nedatované, nepodepsané ani neorazítkované písemnosti nazvané „potvrzení o studiu“ A. H., a 4) usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. 9. 2019, sp. zn. 0Nt96/2019, o zahlazení odsouzení bez doložky právní moci. Městský soud uvedl, že k těmto listinám nelze ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlédnout.

[14] **V kasační stížnosti** stěžovatel tvrdí, že ve věci nebyl správními orgány, potažmo městským soudem zjištěn dostatečně skutkový stav věci, správní orgány vycházely z neaktuálních zjištění uvedených v žádosti o trvalý pobyt, nepokusily se je nikterak aktualizovat, ačkoliv ze své činnosti zjistily, že neodpovídá např. adresa bydliště, stěžovatele k věci nevyslechly. Správní orgány ani soud řádně nehodnotily kritéria § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s judikaturou NSS (např. rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39) ve vztahu k narušení veřejného pořádku a ve vztahu k míře závažnosti a rozsahu zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho syna. Tvrdí, že nebylo postupováno v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, která vychází z obecných unijních zásad rovného zacházení a právní jistoty, ochrany rodinných vazeb a práva na ochranu soukromého života, stejně tak jako čl. 8 Úmluvy o právech dítěte, které považuje stěžovatel za porušené ve vztahu k nezaopatřenému synovi, který má právo na osobní kontakt s rodičem.

[15] Stěžovatel tvrdí, že správnímu orgánu uváděl, že žije ve společné domácnosti se svojí družkou H. T. T., nar. 29. 7. 1972 a synem A. H., nar. X, občanem ČR, který však tehdy ještě nebyl jako jeho syn uveden v rodném listě, avšak syn měl zájem ověřit, kdo je jeho otcem, a požádal sám o vypracování znaleckého posudku; znalecký posudek ze dne 12. 11. 2018 otcovství stěžovatele potvrdil. V době rozhodování správního orgánu stěžovatel žil s družkou, která měla povolený trvalý pobyt a synem od jeho věku 5 let ve společné domácnosti se všemi atributy rodinného a soukromého života, nejprve v K. V. a pak v P. To správní orgány nebraly vůbec v potaz. Soužití se synem se realizovalo pouze na území České republiky, po dobu cca 30 let nikdy Českou republiku neopustil z obav z režimu ve Vietnamu; po ztrátě oprávnění k trvalému pobytu se pokusil žádostí o mezinárodní ochranu získat ochranu před pronásledováním; mezinárodní ochrana mu nebyla udělena, podal žalobu k Městskému soudu v Praze (sp. zn. 16 Az 44/2019), kterou však vzal zpět, aby mohl podat žádost o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jakožto rodič občana EU mladšího 21 let o kterého skutečně pečuje. Žádosti nebylo vyhověno, neboť z důvodu průtahů na straně OAMP MV syn dovršil 21 let a žádost byla zamítnuta s tím, že stěžovatel již není rodinným příslušníkem občana EU; proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 94/2021.

[16] Stěžovatel dále popisuje svůj vztah k synovi a jeho matce, poukazuje na rozhodnutí Okresního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. 10. 2019, č. j. 55 C 129/2019-59, které ve spojení s rodným listem A. H., má ohledně otcovství stěžovatele deklaratorní charakter, což znamená, že je považován za otce syna od jeho narození; byl tedy synem stěžovatele i v době rozhodování správního orgánu. Městský soud v Praze při svém rozhodování však tuto skutečnost vůbec nebral v potaz s tím, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by v době rozhodování byl otcem A. H. Stěžovatel uznává, že sice v době rozhodování žalované ničím neprokázal své otcovství, ale v té době již prokazatelně se synem žil ve společné domácnosti. Dále popisuje studium syna a jejich vzájemnou finanční a citovou závislost.

[17] Dále stěžovatel poukazuje na to, že aniž by zlehčoval závažnost trestné činnosti, které se dopustil, trestní soud při ukládání podmíněného trestu zhodnotil jeho dosud bezúhonný život, účinnou lítost a jeho malý podíl na činnosti organizované skupiny, stejně tak jako závazek nahradit poškozeným škodu v případě odsouzení za trestný čin podvodu. Jeho trestná činnost vyplynula z jeho dřívější osobní situace, setkal se se skupinou lidí, které ho k trestné činnosti přivedli, po odsouzení již žil řádným životem a nahradil škodu, což poté vedlo k zahlazení jeho trestů pravomocným usnesením. Stěžovatel namítá, že se správní orgány nijak nezabývaly polehčujícími okolnostmi a povahou jeho trestné činnosti. Navíc od odsouzení by v době rozhodování správního orgánu uplynuly již 3 roky, kdy se již žádné trestné činnosti nedopustil a žil řádným životem. Hypotéza správního orgánu o recidivě a narušení veřejného pořádku se ukázala zcela lichá. Stěžovatel na podporu své argumentace odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu; zejména stran hodnocení závažnosti trestné činnosti a s tím souvisejícími aspekty z hlediska posuzování dopadů do rodinného a soukromého života cituje rozsudek NSS sp. zn. 5 Azs 404/2019, resp. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20.

[18] Stěžovatel namítá, že žalovaná nezhodnotila míru jeho integrace do české společnosti, se kterou se sžil a snaží se pro ni být přínosem, aniž by čerpal jakékoliv dávky a tak zatěžoval sociální systém ČR, ačkoliv dlouhá léta vychovává sám syna bez jakékoliv finanční pomoci jeho matky. Po dobu pobytu v České republice nikdy do Vietnamu necestoval a neudržuje tam žádné vztahy. Vzhledem ke svému věku a nedostatku sociálního zázemí tam, by se zpět nedokázal integrovat a ani by zde patrně neměl žádný nárok na důchod ve stáři a nemohl by svého syna podporovat finančně na studiu. Jejich osobní kontakty by byly vyloučeny, protože je pouze hypotetický závěr, že by si mohl požádat o nové pobytové oprávnění nižšího stupně, když správní orgán mu pobyt zrušil z důvodu trestné činnosti, nemá tedy žádnou jistotu nebo záruku, že by se mohl do České republiky legálně vrátit. Zdůraznil, že žije na území ČR polovinu svého života a má zde vytvořeno sociální a rodinné zázemí.

[19] Žalovaná se ztotožnila s napadeným rozsudkem, konstatovala, že ke svým nynějším tvrzením stěžovatel v průběhu řízení nic nedoložil. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[20] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, přihlížel současně k tomu, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje námitky ve vztahu k výhradě veřejného pořádku, resp. polemizuje s posouzením závažnosti trestné činnosti, činí tak nyní poprvé, aniž by je dříve uplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl. Vzhledem k tomu, že tyto námitky neposuzoval městský soud, nemohl se jimi zabývat ani Nejvyšší správní soud (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[23] Stěžovatel stejně jako v odvolání, a poté v žalobě, setrvává i v kasační stížnosti na své argumentaci mířící k soužití se svým synem a namítá nedostatečné posouzení této skutečnosti z hlediska možného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na podporu svých tvrzení předložil stěžovatel spolu s kasační stížností mimo jiné rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. 10. 2019, č. j. 55 C 129/2019 -59, dle kterého se určuje, že J. H., nar. dne X, není otcem A. H., narozeného dne X z matky T. H. H. T., narozené dne X a otcem A. H. je T. N. N., narozený dne X. Stěžovatel rovněž předložil rodný list, v němž je uveden jako otec A. H.

[24] Pokud stěžovatel tvrdí, že ve věci nebyl správními orgány, potažmo městským soudem zjištěn dostatečně skutkový stav věci, nelze mu přisvědčit. Jak správně uvedl městský soud, v řízení o žalobě při posouzení věci vychází soud dle § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který zde byl ke dni vydání správního rozhodnutí, tedy ke dni rozhodování žalované, tj. 14. 8. 2018. Skutkový (a právní) stav, z něhož žalovaná vycházela ke dni vydání rozhodnutí, má oporu jak ve spise, tak v samotných tvrzeních stěžovatele. Pokud tedy došlo ke změnám skutkového nebo právního stavu poté, co správní orgán vydal soudem přezkoumávané rozhodnutí, nemohou již tyto skutečnosti mít

zásadně vliv na výsledek soudního přezkumu, neboť takové změny žalovaná nemohla předvídat; nemůže k nim přihlížet ani soud.

[25] Nejvyšší správní soud konstatuje, že bylo výhradně na stěžovateli, aby ve správním řízení tvrdil své případné osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím o odnětí pobytového oprávnění dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučinil, správní orgány vycházely z podkladů obsažených ve správním spise (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, či ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016-39). Správní orgány nepochybně jsou povinny při rozhodování o odnětí pobytového titulu pečlivě vážit rovněž otázku možného zásahu správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Předpokladem takové úvahy však je, že ten poskytne správnímu orgánu alespoň výchozí indicie, z nichž by bylo možno nepřiměřenost rozhodnutí ke své osobě dovozovat. Jak vyplynulo ze spisu, sám stěžovatel v žádosti výslovně uvedl, že je svobodný a bezdětný, neuvedl žádné jiné pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodné skutečnosti; seznámil se s obsahem spisu, nežádal jeho doplnění, nevyjádřil se k jeho obsahu, ač k tomu měl příležitost. Stěžovatel, jakkoli byl již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně srozuměn s tím, že pouhé tvrzení o faktické roli otce se všemi atributy nemůže obstát, nevyvinul žádné úsilí k tomu, aby tuto skutečnost prokázal, resp. obstaral si a správnímu orgánu poskytl patřičné důkazy. Stěžovatel však své úsilí na legalizaci vztahu se svým synem vyvinul až poté, kdy žalovaná rozhodla. Stěžovateli zcela jistě nic nebránilo v tom, aby vztah otec – syn postavil právně najisto již dříve, popř. alespoň v řízení před žalovanou soudní řízení o určení otcovství zahájil; není zřejmé, tvrdil-li soužití se synem již od jeho 5 let, proč patřičné kroky k legalizaci stavu neučinil již dříve. Pokud nic neučinil, nelze se nyní v kasačním řízení dovolávat existence rodičovského vztahu na základě listin, které byly vydány až po rozhodnutí žalované, byť osvědčují skutečnosti existující již v době vydání správního rozhodnutí.

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že pokud stěžovatel neposkytl správním orgánům dostatečnou součinnost ohledně tvrzení a doložení svého otcovství k A. H., je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici a nemohly předvídat, že ve věci následně (až po vydání rozhodnutí obou stupňů správních orgánů) bude otcovství stěžovatele k A. H. potvrzeno.

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud se přezkoumatelný způsobem dostatečně podrobně vypořádal s námitkami stěžovatele v rozsahu jeho žalobního tvrzení, při posouzení věci vycházel z relevantních právních předpisů a ani nevybočil z rámce judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalované, které by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady přesahující rámec její běžné správní činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 18. října 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu